

Statement

Với tiêu đề “U Lành Tính”, nhưng xuất phát điểm của nó không phải những gì trực tiếp liên quan đến y khoa, hay một hệ vấn đề nào đó liên quan đến sức khỏe, bệnh tật của con người. “U Lành Tính” ở đây là ngôn ngữ gián tiếp, là toàn bộ sự cảm nhận về tính chất, về cảm giác, về mọi góc cạnh mà cụm từ trên gợi ra...

U lành tính & “U Lành Tính”, đặt cạnh nhau đã ẩn chỉ sự khác nhau.

Chúng tôi cho rằng, ngữ cảnh của triển lãm lần này không thể không xem xét tới. Nhóm quyết định một cái tên triển lãm, thoáng qua gây sự thắc mắc, gây hài hước. Khi mà đồng thời với nó, đã có rất nhiều triển lãm và dự án được thực hiện với những vấn đề nổi cộm, gai góc, hệ trọng, quyết liệt. Và cái cách mà nhiều triển lãm đó thực hiện rất ào ạt, rùm beng và hùng dũng. Chúng tôi nghĩ còn có nhiều con đường khác và những cách làm khác. “U Lành Tính”, có vẻ nó không xếp cùng hàng với những vấn đề trên. Như vậy ở đây “U Lành Tính” cũng là một thái độ hài hước, châm biếm vào bối cảnh nghệ thuật đang xảy ra. Và ngữ nghĩa của cụm từ trên cũng gây ra cảm giác oái oăm, ngang chướng... “U Lành Tính” là cái gì đó không tốt, là cái gì đó cần phải loại bỏ, nhưng lại là thứ không nan giải, không cấp thiết, không hệ trọng... nhưng cuối cùng thì cũng không thể để yên.

Statement từng cá nhân tác phẩm:

Nguyễn Huy An, Gió:

Đôi khi những cơn gió trở nên giới hạn và bí đặc

Nguyễn Song, Cái Bánh của Tôi:

Gạo nếp 30 cân; búa 3 chiếc; kéo 6 chiếc; kìm 9 chiếc; cưa 12 chiếc; cờ lê 7 chiếc; mỏ lết 5 chiếc; đinh 7 cân; đe 5 chiếc; ...

Hoàng Minh Đức, Diên dã tháng 10:

Cái quần tôi mặc, con đường tôi đi và cỏ may

Ngô Thành Bắc, Giảm xóc:

Tôi đi tìm cái giảm xóc cho tinh thần tôi.

Vũ Đức Toàn, “Bột lọc”:

Khi chiếc phong bì trong như bột lọc

Nó trở nên mờ mờ tỏ tỏ

Mọi thứ bên trong “thể tích” này hiện ra thật khả thi.

Nguyễn Dương Hải Đăng, *Màn Hình Chờ*:

Sự vô nghĩa là nguồn cảm hứng của tôi.